

РОЗДІЛ 1

МЕР

Ми надовго занурюємося в тишу.

Корвіум розкинувся навколо нас, повний людей, але напрочуд порожній.

Розділай і володарюй.

Суть зрозуміла, лінія чітка. Фарлі й Девідсон із пильністю в очах дивляться на мене, а я поглядаю на них у відповідь. Мабуть, Кел навіть не підозрює, що Кармазинова гвардія та Монфор не мають жодного наміру дозволити йому сісти на трон, який він урешті завоює.

Мабуть, принц більше дбає про корону, аніж про думку червоних. І, мабуть, мені тепер не слід називати його Келом.

Тиберій Келоре. Король Тиберій. Тиберій Сьомий.

Ім'я, яким його нарекли; ім'я, яким він звався, коли ми вперше зустрілися.

Тоді хлопець нарік мене *зłodійкою*. Дуже влучно.

Шкода, що я не можу забути події останньої години. Відхилитися назад. Спіткнутися. Ще одну секунду насолодитися тим дивовижним блаженством, у якому існували лише біль у м'язах

і відрощених цілителем кісток, приємна порожнеча в голові, впевненість у коханні та вірності принца. Навіть шем розбитого серця не може змусити мене ненавидіти Тиберія за його вибір. Гнів охопить мою душу пізніше.

На обличчі Фарлі з'являється занепокоєння. Дивина. Я звикла до холодної рішучості чи гарячого гніву Діани, тому зараз здивовано підводжу брови. Дівчина помічає мій запитливий погляд, посмикуючи прикрашеними шрамом вустами.

— Я повідомляю про рішення Кела Командуванню, — каже вона, порушуючи напружену тишу спокійними й упевненими словами. — *Лише* Командуванню. Ада якнайшвидше сповістить їх.

— Гаразд, — схиляє голову президент Монфору. — Упевнений, що генерали Барабанник і Лебідь уже здогадуються про плани наших так званих союзників. Вони стежили за королевою Леролан, відколи та вступила в цю гру.

— Анабель Леролан перебувала при дворі Мейвена досить довго, принаймні кілька тижнів, — чомусь мій голос не тремтить, натомість звучить сталено, могутньо. Я мушу здаватися сильною, навіть якщо потопаю у відчай. Брехати заради добрих намірів не гріх. — Вона, мабуть, володіє безмежною кількістю інформації про задуми короля.

— Мабуть, — каже Девідсон, замислено киваючи, і примружується на досі вологу землю під своїми ногами. Не роздумує, а зосереджується. У його голові поступово виникає чіткий план. Попереду на нас чекає непростий шлях, навіть дурень знає це. — Ось чому я мушу повернутися туди, — додає чоловік майже вибачливо, ніби я розсерджуся на нього за те, що він виконує свій обов'язок. — Вуха й очі наготові, так?

— Вуха й очі наготові, — відповідаємо ми з Фарлі водночас, дивуючи одна одну.

Президент відступає від нас твердою ногою, липаючи про вулок. Його сиве волосся химерно блищить на сонці. Після битви Девідсон ретельно змив із себе піт і попіл та змінив закривавлений мундир на новий, аби не зраджувати свій звичний —

спокійний, нічим не примітний — образ. Мудре рішення. Срібні одержимі власним зовнішнім виглядом, постійно намагаються пишатися видимою силою та могутністю. На тлі Воло Самоса, Еванджелін, Птолемея та страхітливої королеви Вайпер президент Монфору ледве помітний; він міг би злитися зі стінами, якби захотів. *Вони не зрозуміють, що Девідсон пильно стежить за ними. Вони не зрозуміють, що ми пильно стежимо за ними.*

Я зі свистом вдихаю, змушуючи себе постати перед правдою. *Кел також не зрозуміє.*

«*Тиберій*, — подумки гарчу до себе та стискаю долоню в кулак, впиваючись нігтями у плоть. — *Називай його Тиберій*».

Довгий чорний мур Корвіума здається голим і мертвим після багатогодинної облоги. Відвертаюся від постаті президента, яка поволі віддаляється, аби поглянути на вали, що оточують внутрішню частину міста-фортеці. Снігова буря давно вгамувалася, темрява розвіялась, і тепер усе тут видається меншим, зовсім не величним. Колись у Корвіум знатні офіцери гнали червоних солдатів, більшість із яких зустрічали неминучу смерть у траншеях Ядухи, а тепер тутешні мури, вулиці, ворота патрулюють повстанці з кармазиною кров'ю. Червоні сидять поруч зі срібними королями в міській вежі й обговорюють війну; кілька воїнів із багряними хустками на шиях чи зап'ястях ходять туди-сюди, тримаючи в руках старі рушниці. Кармазинова гвардія не дозволить, аби хтось застав їх зненацька, хоча в них немає причин бути настільки настороженими. Принаймні поки що. Армія Мейвена відступила, і навіть Воло Самосу бракує сміливості, щоб спробувати атакувати нас, позаяк йому потрібна гвардія, Монфор, ми. А ще Кел — «*Тиберій, нетямю*». Воло потрібен хлопець, його титул, його корона та його клята згода на клятий шлюб із клятою Еванджелін.

Моє обличчя горить. Відчуваючи, як бурхливі хвилі ревності здійснюються в моїй душі, я кривлюся від сорому. Розбите серце не має турбувати мене цієї миті; втрата Кела не повинна лякати мене більше, ніж загибель або програш у війні за свободу

червоних, але лякає. Мені стає сил тільки на те, аби спробувати витримати цей невимовний біль.

Чому я відмовилась?

Я знехтувала його пропозицією, знехтувала ним. Мене розірвала зсередини ще одна зрада — зрада Кела, проте моя теж. «Я кохаю тебе» — це обіцянка, яку ми обоє дали одне одному й обоє порушили. Кохати — означає *цінувати понад усе, бажати понад усе, потребувати понад усе та прагнути з'єднати два життя в одне*.

Однак принц не вибрав мене, а я — його.

Для Кела важливішою виявилася влада, а для мене — моя ціль.

А ще я до смерті боюся повернутися в золоту клітку. Хлопець запропонував мені стати його *дружиною*, хоча й не короною, але впевнена, що він без вагань зробив би мене королевою, якби Еванджелін можна було відштовхнути вбік *знову*. Я вже знаю, наскільки задушливо й тяжко перебувати біля короля, таке життя мене зовсім не приваблює. Попри те що Кел не Мейвен, трон Норти незмінний. Він переламує людей, розбещує їх.

Яка б то була дивна доля. Кел із короною на голові, а поруч із ним королева Самос і дівчина-блискавка. Правду кажучи, у глибині душі мені кортіло погодитися на пропозицію принца. Вибрати легкий шлях, нарешті відпустити себе, зробити крок назад, *перемогти* — і насолодитися благами, про які я навіть мріяти не сміла. Подарувати своїй родині найкраще життя. Врятувати нас усіх від небезпеки. І залишитися з ним. Стати біля Кела — червона дівчина попліч зі срібним правителем. Змінювати світ на краще. Убити Мейвена. Спати без кошмарів і жити без страху.

Я щосили кусаю губу, аби відігнати огидне бажання. Спокуса солодка, і вибір Кела щомиті стає зрозумілішим для мене. Усе-таки ми з ним схожі.

Раптом голосне ворухіння збоку привертає мою увагу. Фарлі зітхає, притуляючись спиною до стіни провулка, схрестивши руки на грудях. На відміну від Девідсона, вона ще не зняла свою закривавлену форму. Хай убрання дівчини не вкрито брудом, як

моє, його тканина чорніє плямами від засохлої сріблястої крові. Минуло лише кілька місяців від народження Клари, і Діана з гордістю не приховує своїх заокруглених стегон. Співчуття до мене, яке жевріло в її блакитних очах, ураз зникає, перетворюючись на гнів. Фарлі дивиться догори, на вежу, що височіє над нами, де дивна рада срібних і червоних намагається вирішити наше майбутнє.

— Він був там, — дівчина не чекає, поки я запитаю, хто саме. — Сріблясте волосся, товста шия, безглузда броня. Цей бісів син досі дихає, хоча пронизав лезом серце Шейда.

Нігтями ще глибше впливаюсь у свою шкіру на згадку про Птолемея Самоса. Принца Рифту. Убивцю мого брата. Я теж раптово спалахую люття. І соромом водночас.

— Так.

— Тому що ти уклала угоду з його сестрою. Твоя свобода за його життя.

— За мою помсту, — тихо зізнаюсь. — Я дала слово Еванджелін.

— Ти дала слово срібній, — шипить крізь зуби Діана. — Ця обіцянка варта хіба що попелу.

— Проте все одно обіцянка.

З горла Фарлі виривається низький звук, схожий на гарчання. Її широкі плечі напружуються, а погляд прикипає до вежі. Цікаво, скільки зусиль знадобиться, щоб не дати дівчині піти туди й вирвати очні яблука із черепа Птолемея. Я б не зупиняла її, якби вона наважилася на таке; просто мовчки спостерігала б за вбивством брата Еванджелін.

Розтискаю кулак, пошкодувавши свою долоню, і ступаю вперед, впритул наближаючись до Діани. Після секундного вагання я обережно кладу руку їй на плече.

— *Моя* обіцянка. Не твоя.

Фарлі вмить завмирає, а гримаса злості на її обличчі змінюється на усмішку. Вона повертає голову, аби зазирнути в мої очі своїми, світлими та яскравими під промінням сонця:

— Здається, ти краще знаєшся на політиці, ніж на війні, Мер Барров.

Я насилу усміхаюся.

— Між ними немає різниці, — важкий урок, який мені сьогодні нарешті вдалося засвоїти. — Як вважаєш, ти здатна вбити його?

Колись, напевно, вона б глузливо пхикнула у відповідь на моє питання. Фарлі — жорстка людина зі сталевим загородою навколо серця. Вона така, якою повинна бути справжня жінка-воїн. Однак щось — мабуть, її кохання до Шейда та, звісно, народження доньки — навіки з'єднало нас і тепер дає мені змогу заглянути за завісу кам'яної пані генерала. Діана вагається, її посмішка злегка тьмяніє.

— Не знаю, — шепоче врешті вона. — Проте я ніколи не зможу подивитися на себе в дзеркало, подивитися на Клару, якщо не спробую.

— І я теж не зможу, якщо дозволю тобі померти через помсту, — міцніше стискаю її плече. — Будь ласка, не нароби дурниць.

— Відколи ти сумніваєшся в моїй тьмуцості, Мер Барров? — неначе від дії чарів, усмішка дівчини розквітає з новою силою. Діана навіть підморгує мені.

Високий зріст Фарлі змушує мене постійно тримати голову піднятою, тому шрами на моїй потилиці, про які я майже забула, зненацька пронизує біль. Але він здається мізерним проти холодного розпачу, який уже торкається моєї душі крижаними пальцями.

— Мені просто цікаво, чим усе завершиться, — стиха промовляю, сподіваючись змусити Діану усвідомити безглуздість сліпої спраги крові.

— Я не в змозі відповісти на запитання, яке має забагато відповідей, — хитає головою Фарлі.

— Птолемей убив Шейда, ти вб'єш Птолемея, а далі що? Еванджелін уб'є тебе, уб'є Клару, я вб'ю Еванджелін, і так без кінця? — мені не чужа смерть, проте такий перебіг подій видається надто продуманим, штучно підробленим. Ця бездушна виваженість

притаманна Мейвену, але не нам. Попри те що Діана бажала знищити Птолемея відтоді, як я прикидалася Меріною Титанос, у той час нею керувала відданість гвардії, а не кривава жага помсти.

— Ти бажаєш, щоб я помилила його? — очі Фарлі спалахують синім вогнем.

— Звісно, ні, — майже роздратовано кидаю. — Я не відаю, чого бажаю і про що говорю, — слова набігають одне на одне, наче бурхливі хвилі. — Однак мені не дає спокою тривога. Я бачила, що з людьми робить мстивість та злість, і не хочу, аби Клара росла без матері.

Дівчина різко відвертається, ховаючи обличчя, але не встигає затаїти від мене серпанок сліз у погляді. Діана не проливає їх. Поворухнувши плечем, вона відштовхує мене.

Водночас я напосідаю далі:

— Твоя донька вже втратила Шейда, і, якби перед нею постав вибір між помстою за батька та життям матері, мені відомо, що б вона вибрала.

— Якщо вже ти згадала про вибір... — глухо промовляє Фарлі, досі дивлячись убік, — я пишаюся твоїм.

— Фарлі, не змінюй тему...

— Ти чуєш, дівчино-блискавка? — вона шморгає носом і насилу усміхається, повертаючи своє почервоніле обличчя до мене. — Я сказала, що пишаюся тобою. Напиши про це у щоденнику на пам'ять, бо, напевно, такого більше ніколи не станеться.

Попри все, я тихо хихикаю:

— Гарзд. А чим саме мені вдалося завоювати твою похвалу?

— Ну, прекрасним відчуттям стилю, — вона змахує засохлу грязюку, змішану з кров'ю, з мого плеча, — і, звичайно, доброю та милою вдачею...

Знову не стримую посмішки.

— Я пишаюся тобою, тому що знаю, як це — утратити людину, яку кохаєш, — цього разу Діана бере мене під руку, мабуть, щоб не дати мені втекти від розмови, до якої, на мою думку, я ще не готова.